

Panium – Číslo jedenáct jedenáct

Jedenáct, jedenáct: Prorocké svědectví Daniela a Zjevení

Jeff Pippenger

2025-08-09

Byl to pro mne dlouhý proces dospět až k tomuto bodu ve studiu Pania a název „Jedenáct, jedenáct“ má zdůraznit, že Lev z pokolení Judova uspořádal jak knihu Daniel, tak knihu Zjevení tak, aby v jedenácté kapitole a jedenáctém verši předložily vnitřní a vnější linie dějin zapečetování Božího lidu. Těsně před uzavřením doby milosti zazní příkaz odpečetit proroctví ve Zjevení, které bylo zapečetěno až do doby, kdy se vnitřní a vnější prorocké dějiny, znázorněné dvěma liniemi jedenáct—jedenáct, nacházenými v knihách Daniel a Zjevení, staly přítomnou pravdou.

I řekl mi: Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať dále činí nepravost; kdo je poskvrněný, ať se dále poskvňuje; kdo je spravedlivý, ať dále koná spravedlnost; a kdo je svatý, ať se dále posvěcuje. Zjevení 22,10.11.

„Čas je blízko“ těsně před ukončením doby milosti a „čas je blízko“, když je „Zjevení Ježíše Krista“ odpečetěno.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a oznámil to a vyjádřil ve znameních skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi. Ten vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blahoslavený, kdo čte, a ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Když Lev z pokolení Judova odpečetuje „Zjevení Ježíše Krista“, jak to činí od příchodu poselství půlnočního volání v červenci roku 2023, toto odpečetování zahrnuje i zjevení, že On je „Palmoní“, Podivuhodný Počtář neboli Počtář tajemství. Nepřijmout tuto pravdu znamená neobstát ve zkušebním procesu, který pečeti sto čtyřicet čtyři tisíc.

Já vás křtím vodou ku pokání; ale ten, který přichází po mně, je mocnější než já; nejsem hoden nosit mu obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopatu má ve své ruce a dokonale vyčistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm. Matouš 3,11.12.

„Jak brzy tento proces tříbení začne, nemohu říci, ale nebude dlouho odkládán. Ten, jehož vějíř je v Jeho ruce, očistí svůj chrám od jeho mravní poskvrny. Důkladně vyčistí své humno.“
Testimonies to Ministers, 372, 373.

Prorockých linií, které určují dobu zapečetování jako prorocký proces zkoušky, je více než dostatek. Je zřejmé, že tento proces zkoušky je založen na způsobilosti a schopnosti studenta uplatnit správnou či nesprávnou metodologii při studiu Božího prorockého Slova. Tato pravda je rovněž hojně předložena v inspirovaném záznamu.

Těmto čtyřem jinochům dal Bůh vědění a zběhlost ve všelikém písemnictví a moudrosti; Daniel pak měl porozumění všem viděním a snům. Když pak uplynuly dny, po jejichž skončení je měl král předvést, představil je před Nebúkadnesara kníže komorníků. A král s nimi rozmlouval; a mezi nimi všemi nebyl nalezen nikdo jako Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš; proto stáli před králem. A ve všech záležitostech moudrosti a rozumnosti, na něž se jich král dotazoval, shledal je desetkrát lepšími než všichni hvězdopравci a věštcí, kteří byli v celém jeho království. Daniel 1,17–20.

Základním pravidlem prorockého výkladu je, že pravda je potvrzována svědectvím dvou, a ti, kdo nemají důvěru v tuto zásadu, se sami vydávají nezdaru. Součástí procesu zkoušky v době pečetení je rozpoznání spojitosti vnitřních a vnějších dějin, které jsou v jedenácté kapitole a jedenáctém verši představovány Danielem a Janem.

„Zjevení je zapečetěná kniha, ale je také knihou otevřenou. Zaznamenává podivuhodné události, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země. Učení této knihy je určité, nikoli mystické a nesrozumitelné. Je v ní rozvedena tatáž linie proroctví jako v Danielovi. Některá proroctví Bůh opakoval, a tím ukázal, že jim musí být přikládán význam. Pán neopakuje věci, které nejsou nijak zvlášť důležité.“ Manuscript Releases, svazek 9, 8.

Knihy Daniel a Zjevení představují dva svědky a sto čtyřicet čtyři tisíc je ve Zjevení, v jedenácté kapitole, představeno jako dva svědkové. V jedenáctém verši této kapitoly jsou oba svědkové, představovaní Eliášem a Mojžíšem, vzkříšeni, jak je předobrazeno jak Janem ve vroucím oleji, tak Danielem v jámě lvové. Sto čtyřicet čtyři tisíc je představováno Danielem a Janem a také Eliášem a Mojžíšem. Aby student uspěl v procesu zkoušky, který přivádí ke vzniku sta čtyřiceti čtyř tisíc, musí rozumět tomu, že pravda je ustanovena na základě dvou svědků a že knihy Daniel a Zjevení představují dva svědky a že sto čtyřicet čtyři tisíc bylo předobrazeno jako Eliáš a Mojžíš a také Daniel a Jan.

Tyto pravdy jsou pouze stručným výběrem prorockých pravd spojených s vnitřními i vnějšími dějinami, které jsou v Danielovi i ve Zjevení představovány „jedenácti, jedenácti“. Jako Palmoni Kristus vedl při uvedení těchto dvou pasáží do vzájemného souladu, a rovněž ukázal, že jedenáct plus jedenáct se rovná dvacet dva, což je zase desátek neboli desetina z dvou set dvaceti, což je symbolem spojení božství s lidstvím. Palmoni na základě více než dvou svědků ustanovil, že „dvě stě dvacet“ představuje spojení božství a lidství, což je zase popisem Kristova vtělení, když na sebe vzal padlé tělo. Tím dal lidstvu příklad, že budou-li ochotni splnit požadavky evangelia, Kristus je ochoten spojit své božství s naším lidstvím. Božství a lidství jsou tedy dva svědkové.

„Zjevení Ježíše Krista“, které se otevřelo těsně před uzavřením doby milosti, zahrnuje i to, že Ježíš je „Slovo“ Boží.

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. A to světlo svítí v temnotě a temnota je nepohltila. Jan 1,1–5.

Bible je „Slovem“ Božím, které, právě tak jako Kristus, představuje spojení božství s lidstvím. Bible představuje dva svědky Starého a Nového zákona, jimiž jsou také Mojžíš a Eliáš ve Zjevení,

kapitole jedenácté.

„O dvou svědcích prorok dále prohlašuje: ‚To jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, stojící před Bohem země.‘ ‚Svíce nohám mým jest slovo tvé a světlo stezce mé,‘ praví žalmista. Zjevení 11,4; Žalm 119,105. Dva svědkové představují Písma Starého a Nového zákona.“ Velké drama věků, 267.

Dva svědkové jsou dvě olivy, dva svícny a Starý i Nový zákon, které jsou v odstavci znázorněny jako „Tvé slovo“. „Zjevení Ježíše Krista“, které je rozpečetěno Lvím z pokolení Judova těsně před ukončením doby milosti, je „konečným rozmnožením poznání“, jež zkouší ty, kteří jsou kandidáty na to, aby byli jedněmi ze sto čtyřiceti čtyř tisíc. „Konečné rozmnožení poznání“ je také poselstvím půlnočního volání v podobenství o deseti pannách.

„Tu jsem odpověděl a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivy po pravé straně svícnu a po jeho levé straně? A odpověděl jsem znovu a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které prostřednictvím dvou zlatých trubic vyprazdňují ze sebe zlatý olej? I odpověděl mi a řekl: Nevíš, co to je? A řekl jsem: Ne, můj pane. Tehdy řekl: To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí před Pánem celé země. Zachariáš 4,11–14. Ti se vyprazdňují do zlatých nádob, které představují srdce živých Božích poslů, kteří nesou lidu slovo Hospodinovo v napomenutích a naléhavých prosbách. Samo Slovo musí být tím, co je zde znázorněno, zlatým olejem vylévaným ze dvou oliv, které stojí před Pánem celé země. Toto je křest Duchem svatým a ohněm. Ten otevře duši nevěřících k usvědčení. Potřeby duše mohou být naplněny jedině působením Ducha svatého Božího. Člověk sám od sebe nemůže učinit nic, aby uspokojil touhy a naplnil aspirace srdce.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1180.

Slovo Boží je jak Bible, tak Kristus, a Bible a Kristus představují dva svědky, stejně jako sto čtyřicet čtyři tisíc. Tito dva svědkové zase představují spojení božství s lidstvím. Představují také vnitřní a vnější prorocké dějiny. Jako svědkové podali důkaz, že božství spojené s lidstvím nehřeší. Představují také spojení mezi božstvím a lidstvím. Ať už je tímto spojením žebrík, průchod, potrubí, andělé nebo kterýkoli z ostatních symbolů komunikačního spojení mezi Bohem a člověkem, poselství sdělované člověku je vždy život nebo smrt.

„Pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země, mají postavení, jež bylo kdysi dáno satanu jako zastírajícímu cherubovi. Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících jeho trůn Pán udržuje ustavičné spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, již Bůh stále zásobuje lampy věřících, aby neblikaly a nezhasly. Nebýt toho, že je tento svatý olej vyléván z nebe v poselstvích Ducha Božího, měly by zlé mocnosti nad lidmi naprostou vládu.

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme poselství, která nám posílá. Tím odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl předáván těm, kdo jsou ve tmě. Když zazní volání: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo ve svých srdcích nepěstovali Kristovu milost, shledají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají v sobě moc opatřit si olej a jejich životy ztroskotají. Jestliže je však vzýván Duch svatý Boží, prosíme-li, jako prosil Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ bude Boží láska rozlita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice bude k nám přiváděn zlatý olej. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem,‘ praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných paprsků Slunce

spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Vylití Ducha svatého nastává během vnitřních i vnějších dějin vyznačených Danielem a Zjevením 11,11. Ve verších jedenáct a dvanáct jedenácté kapitoly Danielovy jsou zastoupeny nejméně čtyři prorocké postavy, které je třeba určit. Ve verších třináct až patnáct je rovněž třeba určit čtyři postavy a ve verši šestnáct čtyři další. Nyní žijeme právě v těchto dějinách, a proto je na nás, jakožto studentech prorocství, abychom rozpoznali, kdo jsou symbolické postavy veršů jedenáct až šestnáct, neboť představují linii prorocství, která zahrnuje skryté dějiny čtyřicátého verše téže kapitoly.

Zdá se také vhodné určit osobnosti zastoupené v dějinách čtyřicátého verše, který se od roku 1989 odpečetuje.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

Čtyřicátý verš začíná v době konce roku 1798, kdy Napoleon z Francie odvedl papeže do zajetí. Napoleonovo ospravedlnění se zakládalo na porušené Tolentinské smlouvě z roku 1797. Bitva mezi Napoleonem a papežem již byla předobrazena v dějinách, které naplnily šestý a sedmý verš jedenácté kapitoly Danielovy. Porušená manželská smlouva a porážka severního krále jižním králem při naplnění šestého a sedmého verše se zopakovaly v dějinách roku 1798, a tím představují předpověď Božího slova v šestém a sedmém verši i naplnění těchto veršů na počátku válčení mezi Ptolemaiem Filadelfem, druhým králem Egypta, a Antiochem Theem, třetím králem Sýrie. Ptolemaios představoval jižního krále a Antiochos představoval severního krále.

Předpověď těchto veršů, uvedená do souvislosti s naplněním této předpovědi v dějinách Ptolemaia a Antiocha — které pak předobrazily dějiny Napoleona a papeže v roce 1798 — poskytuje tři linie, jež předobrazují dějiny Putina a Zelenského ve verších jedenáct a dvanáct. Proto je neúplně chápat, že čas konce v roce 1798 představuje dějiny Napoleona a papeže, pokud to tím končí. Musíme porozumět tomu, co verše šest a sedm předpovídají o Napoleonovi a papeži, a také tomu, čemu o témž období učí dějiny Ptolemaia a Antiocha. Když těmto liniím pravdy porozumíme, můžeme pak pochopit, že tato předchozí historická naplnění označují počáteční dějiny čtyřicátého verše, a tím zároveň označují i závěr čtyřicátého verše, když Putin, jenž byl předobrazen Napoleonem a Ptolemaiem — Putin, o němž bylo předpovězeno ve verších šest a sedm — naplní verše jedenáct a dvanáct.

Důležité pozorování týkající se prorockého vztahu mezi drakem a šelmou, jak je Jan ztotožňuje, anebo jak je Daniel znázorňuje jako „ustavičnou oběť a ohavnost zpusťování“, spočívá v tom, že jsou si prorocky velmi podobní. Jan to vyjadřuje takto.

A klaněli se draku, který dal moc té šelmě; a klaněli se šelmě se slovy: Kdo je podobný šelmě? Kdo je schopen s ní bojovat? Zjevení 13,4.

Uctívat draka znamená uctívat šelmu, neboť obojí představuje náboženství pohanství. Podobně jako Jan užívá Daniel „malý roh“ z osmé kapitoly, veršů devět až dvanáct, aby představoval jak

pohanský, tak papežský Řím, ačkoli mezi nimi zřetelně rozlišuje tím, že malý roh pohanského Říma označuje v mužském rodě a malý roh papežského Říma v rodě ženském. V sedmé kapitole Daniel označuje pohanský Řím za „odlišný“ od království před ním a dále ukazuje, že také papežský Řím byl „odlišný“. Řím, ať pohanský či papežský, je odlišný. Mužský symbol Říma, představující pohanský Řím, je potvrzen Achabem a Herodem. Oba byli oddáni symbolům papežství. Žena je církevnictví a muž je státnictví, takže na prorocké úrovni, když Boží slovo mluví o tom, že se muž a žena stávají jedním, potvrzuje tím skutečnost, že pohanský Řím a papežský Řím jsou si v prorockém smyslu velmi podobné, neboť jsou jedním tělem.

Vztah Francie k papežství v roce 1798 je předobrazem vztahu Spojených států k papežství, až deset králů spálí Řím ohněm a budou požírat jeho tělo.

A deset rohů, které jsi viděl na té šelmě, ti budou nenávidět nevěstku a zpusťší ji a obnaží ji, a budou jíst její tělo a spálí ji ohněm. Zjevení 17,16.

Vztah Francie k papežství, když je roku 538 dosadila k moci, předobrazuje dílo Spojených států při uzdravení smrtelné rány papežství v době brzy přicházejícího nedělního zákona.

I viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránku, ale mluvila jako drak. A vykonává všechnu moc první šelmy před její tváří a působí, že země i ti, kdo na ní přebývají, se klanějí první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. A činí veliká znamení, takže před zraky lidí sesílá i oheň z nebe na zem, a svádí ty, kdo přebývají na zemi, skrze ta znamení, která jí bylo dáno činit před zraky šelmy; a říká těm, kdo přebývají na zemi, aby učinili obraz té šelmě, která měla ránu od meče, a přece zůstala naživu. Zjevení 13,11–14.

„Čas konce“ v roce 1798, jako naplnění čtyřicátého verše, označuje, že duchovní král severu je odstraněn duchovním králem jihu. Tato prorocká historie je závěrečnou historií tisíce dvou set šedesáti let papežské vlády, a proto jsou prorocké charakteristiky počátku této prorocké historie znázorněny při jejím konci. Roku 538 ustoupilo čtvrté království biblického proroctví pátému království biblického proroctví a roku 1798 ustoupilo páté království biblického proroctví šestému království biblického proroctví.

Rok 538 je také prostředním mezníkem kletby „sedmi časů“ z Leviticus dvacáté šesté proti severnímu království Izraele, která začala roku 723 př. Kr., když Asýrie odvedla Efraima do zajetí. Rok 1798 proto nese nejen prorocké charakteristiky roku 538, ale také roku 723 př. Kr. Roku 723 př. Kr. bylo deset izraelských kmenů svrženo Asýrií a o tisíc dvě stě šedesát let později, roku 538, byl pohanský Řím svržen papežským Římem, který byl pak zase svržen Francií roku 1798 při završení „sedmi časů“.

V roce 1798 Francie, král jihu, sesadila papežství z trůnu. V roce 538 Francie, přední symbol rozpadu pohanského Říma na deset království, dosadila papežství na trůn. Při nedělním zákonu Spojené státy opakují roli Francie v roce 538, a když deset králů spálí papežství ohněm a budou jíst její tělo, Spojené státy opakují roli Francie v roce 1798.

Soud „sedmi časů“ nad severním a jižním královstvím Izraele byl vykonán prostřednictvím království, která vzešla ze severu.

Izrael je rozptýlená ovce; lvi ho zahnali pryč: nejprve ho pohltil král asyrský, a naposledy mu Nebúkadnesar, král babylónský, polámal kosti. Jeremjáš 50,17.

Asýrie přišla od severu a v roce 723 př. Kr. dobyla deset kmenů a Babylón odvedl Judu do zajetí v roce 677 př. Kr. Ačkoli Izrael byl ve vztahu k Judovi severním královstvím, přesto byla obě království dobyta nepřáteli od severu, a tak se jak Izrael, tak Juda staly jižními královstvími ve vztahu k nepříteli, který je odvedl do zajetí. Rok 723 př. Kr. představuje krále severu, který dobývá jižní desateré království. Rok 538 představuje přechod od pohanství k papežství a také severní království dobývající desateré království. Rok 1798 představuje severního krále poraženého jižním králem, který představuje desateré království.

A v tu hodinu nastalo veliké zemětřesení, a desátý díl města se zřítíl, a při zemětřesení zahynulo sedm tisíc lidí; a ostatní se ulekli a vzdali slávu Bohu nebes. Zjevení 11,13.

Období přechodu spojené s rokem 538, kdy se Řím změnil z pohanského na papežský, je také změnou v osmé kapitole Danielovy knihy z rodu mužského do ženského, což symbolicky znamená přechod od státnictví k církevnictví. Proroctví o „sedmi časech“ nese pečeť „pravdy“, neboť první písmeno (723 př. Kr.) znázorňuje dvacáté druhé a poslední písmeno hebrejské abecedy (1798), zatímco třinácté a prostřední písmeno představuje vzpouru (538). Daniel určuje, že „přestoupení“, které je symbolizováno výrazem „přestoupení zpusťování“, bylo spojením církve a státu, přičemž církev měla nad tímto vztahem kontrolu. Toto „přestoupení“ představuje rok 538, jenž je prostředním bodem a metaforicky třináctým písmenem tří hlavních mezníků v období sedmi časů proti deseti severním kmenům Izraele.

V roce 1798, v „čase konce“, jak je vyložen ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela, zasadila ateistická Francie, král jihu, papežství, králi severu, smrtelnou ránu. V roce 1989 papežství podniklo odvetu proti ateistickému králi jihu, jímž se tehdy stal Sovětský svaz. Součástí této odvety bylo tajné spojení mezi Spojenými státy a Vatikánem. Smytí Sovětského svazu v roce 1989 uzavírá psané proročké poselství čtyřicátého verše a následující verš, verš čtyřicátý první, představuje nedělní zákon ve Spojených státech. Od pádu Sovětského svazu v roce 1989 až po nedělní zákon v následujícím verši tedy žijeme ve skrytých dějinách čtyřicátého verše.

Čtyřicátý verš začíná tím, že v roce 1798 označuje krále jihu a severu a poté v roce 1989 krále jihu a severu, jakož i třetí mocnost představovanou vozy, loděmi a jezdci.

A v době konce se na něj oboří král jihu; a král severu proti němu přitáhne jako vichřice, s vozy a s jezdci i s mnoha loděmi; a vtrhne do zemí, zaplaví je a přežene se přes ně. Daniel 11,40.

V „čase konce“ roku 1798 vstoupil doslovný Napoleonův generál do Vatikánu a doslova zajal papeže a uvěznil jej. V roce 1989 došlo k odvetě za rok 1798. V dějinách mezi lety 1798 a 1989 nastaly proročké přechody, které je důležité zaznamenat. Ateistická Francie, král jihu v časovém období roku 1798, byla prvním duchovním králem jihu a Putinovo Rusko je předurčeno být jeho posledním. Francie je ztotožněna ve Zjevení 11, které sestra Whiteová přímo označuje jako ateistickou Francii. Jedním ze dvou symbolů, které ve 11. kapitole označují Francii, je Egypt, který

sestra Whiteová označuje jako symbol ateismu. V této kapitole byla šelma vystupující z propasti ateismem, jenž vstoupil do dějin v onom časovém období.

Ateismus vstupuje do dějin počínaje Francií v období kolem roku 1798 a do roku 1989 se duchovním králem ateismu stal Sovětský svaz. Smytí Sovětského svazu v roce 1989 v naplnění tajného spojení mezi papežem Janem Pavlem II. a Ronaldem Reaganem bylo předobrazeno v desátém verši jedenácté kapitoly knihy Daniel, a druhý svědek k desátému verši se nachází v Izajášově pasáži o dvou kletbách dvou tisíc pěti set dvaceti let proti severnímu a jižnímu království Izraele, jak je to vyloženo v kapitolách sedm až jedenáct.

Rok 1989 se tedy stává výchozím bodem pro rozřešení prorockých hádanek posledních dnů. Tehdy byl odpečetěn čtyřicátý verš. Nyní lze rozpoznat, že čtyřicátý verš začíná v roce 1798 a končí nedělním zákonem čtyřicátého prvního verše.

Při nedělním zákoně budou Spojené státy mluvit jako drak a ukončí svou vládu jako šesté království biblického proroctví. Svou dobu vlády začaly v roce 1798, kdy páté království utrpělo smrtelnou ránu. Roku 1798 Spojené státy přijaly zákony o cizincích a pobuřování, a tím již na samém počátku předobrazily konec šestého království. Čtyřicátý verš je tedy dějinami Spojených států jako šestého království biblického proroctví.

Rok 1798 je prvním písmenem hebrejské abecedy, nedělní zákon je dvacátým druhým a posledním písmenem hebrejské abecedy a rok 1989 je mezníkem uprostřed, který představuje vzpouru symbolizovanou číslem třináct a třináctým písmenem hebrejské abecedy. Rok 1989 představuje vzpouru Reaganova tajného spojení s antikristem biblického proroctví. Rok 1989 uvádí prvního z posledních osmi prezidentů, kteří vládou během období stupňující se vzpoury proti Ústavě. Rok 1989 zahájil mezi adventisty sedmého dne proces zkoušky, jenž je určen k tomu, aby vytvořil dvě třídy uctíváčů. Věrní jsou nemnozí, nevěrní jsou mnozí. Rok 1989 představuje střední mezník čtyřicátého verše a představuje vzpouru symbolizovanou třináctým písmenem. Čtyřicátý verš nese pečeť „pravdy“.

Ve čtyřicátém verši vystupují králové severu a jihu, kteří se v dějinách na konci tohoto verše liší. Je v něm také uveden Spojené státy, které jsou podle Jana falešným prorokem, jenž spolupracuje s drakem a šelmou, aby přivedl svět k Armagedonu. Králem jihu ve čtyřicátém verši je drak, králem severu je šelma; vozy, lodě a jezdci jsou falešný prorok. Naplnění čtyřicátého verše v roce 1989 se stává důležitým prorockým rysem pro pochopení veršů jedenáct až patnáct. Nejste-li v otázce roku 1989 správní, nemůžete mít logicky správný výklad dějin, v nichž se dnes nacházíme.

Od roku 1989 až k nedělnímu zákonu jsou ve verších deset až patnáct znázorněny tři zástupné války za papežství. Tyto verše je třeba chápat jako jediné souvislé dějiny, neboť ve třech bitvách představovaných v historickém naplnění veršů deset až patnáct se nachází tentýž „Antiochus Magnus“.

Všechny tři bitvy tvoří jednu prorockou linii, neboť Antiochus Magnus byl přítomen v každé z těchto tří bitev. Verš deset a Izajáš 8,8 poskytují dva svědky naplnění verše čtyřicet v roce 1989. Verš čtyřicet je výchozím bodem ve verši deset i v Izajáši 8,8. „Vozy, lodě a jezdci“ představují

dva rohy šelmy ze země ve třinácté kapitole Zjevení. Na konci, když Spojené státy „mluví jako drak“, již tyto dva rohy nejsou republikánství a protestantismus. V té době se takzvaní protestanté spojí s katolicismem a ústavní republika bude změněna v diktaturu. V tomto časovém období budou dva rohy šelmy ze země představovat hospodářskou a vojenskou sílu. Ve třinácté kapitole Zjevení Spojené státy nutí svět, aby přijal znamení šelmy, aby mohl kupovat a prodávat, a také pod hrozbou smrti. Tyto dva rohy jsou Danielovy „lodě“, představující hospodářskou moc, a jeho „jezdci a vozy“, představující vojenskou sílu.

Rok 1989 potvrzuje, že při aplikaci historického naplnění bitev u Ráfie a Pania ve verších jedenáct až patnáct musí být použita tatáž prorocká metodologie, jaká byla užita k pochopení roku 1989 a zhroutení Sovětského svazu, neboť Antiochos Magnus byl zastoupen ve všech třech bitvách uvedených ve verších deset až patnáct. Antiochos představuje moc vozů, lodí a jezdců, již byl v roce 1989 Ronald Reagan, první z osmi prezidentů, z nichž poslední byl zároveň šestým a nyní je osmým, který je z těch sedmi.

Podle Izajáše 23 měla být papežská moc (ta nevěstka, která smilní s králi země) skryta během vlády Spojených států jako šestého království biblického proroctví. Roku 1989 byly Spojené státy, jež byly předobrazeny Antiochem Magnem, zástupnou mocí papežství v jeho boji proti šelmě ateismu, která mu roku 1798 zasadila smrtelnou ránu.

Tři bitvy veršů deset až patnáct představují válečný střet mezi králem severu, jenž jako skrytá nevěstka z Týru využívá zástupné mocnosti, když směřuje k obnovení své moci a k porážce krále ateismu — krále jihu. Historická naplnění tří bitev ve verších deset až patnáct nás poučují, že v první i poslední bitvě Antiochos Magnus zvítězil, avšak prostřední bitvu prohrál. Prorocké charakteristiky let Ronalda Reagana v roce 1989 spolu s papežem Janem Pavlem II. a rozpadem Sovětského svazu budou mít svůj protějšek v poslední z těchto tří bitev, neboť právě tyto verše jsou odpečetěny těsně před uzavřením doby milosti. Jako byl verš čtyřicet odpečetěn v roce 1798 a poté znovu v roce 1989, byl tento verš odpečetěn na konci, počínaje červencem 2023.

Zjevení Ježíše Krista je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti a zahrnuje vrcholnou pravdu, že Ježíš je první i poslední, a jako takový vždy znázorňuje konec počátkem. Doba milosti se pro adventismus uzavírá při nedělním zákoně a těsně před uzavřením doby milosti je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno. Poselství, které vrcholí při zavřených dveřích nedělního zákona, je poselství Půlnočního volání, které v milleritských dějinách vedlo k zavřeným dveřím 22. října 1844. Odpečetění roku 1798 na počátku čtyřicátého verše, které je zároveň počátkem Spojených států jako šestého království biblického proroctví, předobrazovalo odpečetění roku 1989 uprostřed čtyřicátého verše a počátek postupného konce Spojených států. Odpečetění v roce 1798, které předobrazovalo rok 1989, představuje dvě svědectví o odpečetění poselství Půlnočního volání v roce 2023. Tato linie se svými třemi mezníky 1798, 1989 a 2023 označuje vnitřní dílo očišťování deseti panen a vnější linii šestého království biblického proroctví.

Bitva představená v jedenáctém verši, která se naplnila v bitvě u Ráfie, když byl Antiochos poražen Ptolemaiem, představuje porážku zástupné moci papežství, kterou v této nynější bitvě tvoří nacisté Ukrajiny spojení se západoevropskými globalistickými národy, jež tvoří EU a NATO

a jsou v pevném souladu s politickými a ekonomickými globalisty Organizace spojených národů. Jestliže byl Antiochos Magnus přítomen ve všech třech bitvách a představuje zástupnou moc papežství proti králi jihu, jak by to tedy mohly být Spojené státy v roce 1989, potom Ukrajinci, jak jsou předobrazeni bitvou u Rafie, a poté znovu Spojené státy v bitvě u Pania? Desátý verš je klíčem k veršům jedenáct až patnáct, neboť jeho naplnění v roce 1989 poskytuje ilustraci prorockých charakteristik první ze tří zástupných válek. Jaké je prorocké ospravedlnění pro ztotožnění Antiocha jako zástupné moci papežství, aniž by se Spojené státy vztahovaly na každou ze tří bitev?

V dějinách ukrajinské války, které byly předobrazeny bitvou u Rafie, využily Spojené státy ukrajinské nacisty jako svou zástupnou moc právě v oněch dějinách, v nichž vytvářejí obraz papežství, té moci, která vždy a výhradně používá zástupné síly k vykonávání své špinavé práce.

Odpověď na otázku zástupných mocností ve verších deset až patnáct zahrnuje prorocké studium charakteristik Antiocha jako symbolu. Války diadochů byly sérií konfliktů v letech 323–281 př. Kr. mezi diadochy (řecky „nástupci“), generály a nástupci Alexandra Velikého, kteří po jeho smrti roku 323 př. Kr. bojovali o ovládnutí jeho rozsáhlé říše. Prvním Antiochem byl Antiochos I. Sótér, syn Seleuka I. Nikátora, jednoho z Alexandroých diadochů (nástupců), který založil Seleukovskou říši.

Jméno Antiochus lze chápat ve smyslu ten, kdo stojí na místě někoho jiného, aby jej zastupoval. Antiochus je symbolem Říma a papežský Řím je antikrist, který nese obdobnou symboliku jako Antiochus. Jméno Antiochus představovalo syna zakladatele Seleukovské říše, a v tomto smyslu Antiochus stál na místě svého otce, stál jako jeho zástupce. Sestra Whiteová označuje za antikrista jak satana, tak papeže, a uvádí, že papež je satanovým zástupcem na zemi. Toto jméno se stalo významným dynastickým jménem v Seleukovské říši, částečně pro své spojení s Antiochem I. Sóterem a s městem Antiochií, pojmenovaným buď po otci Seleuka I., nebo po jeho synu. Papež je satanovým zástupcem a jméno Antiochus symbolicky představuje zástupce svého otce, zakladatele severního království, který umístil jeho hlavní město do Babylóna.

Po smrti Alexandra Velikého roku 323 př. Kr. se jeho říše rozpadla mezi diadochy (nástupce). Při babylónském rozdělení (323 př. Kr.) byl Seleukos nejprve ustanoven velitelem jízdního vojska hetajrů (prestižní vojenský úřad) pod Perdikkou, regentem Alexandrovy říše. Roku 321 př. Kr. byl Seleukos při rozdělení v Triparadeisu jmenován satrapou (správcem) Babylónie, po Perdikkově smrti a dalších jednáních mezi diadochy. Roku 316 př. Kr. donutil Antigonos I. Monofthalmos, další z diadochů, Seleuka uprchnout z Babylónu v důsledku rostoucí Antigony moci. Seleukos našel útočiště u Ptolemaia I. Sótera v Egyptě. Roku 312 př. Kr. se Seleukos vrátil do Babylónu s malým vojskem, které mu poskytl Ptolemaios. Porazil Antigony síly a znovu dobyl Babylón, čímž položil základnu své moci. Tato událost je často považována za založení Seleukovské říše, přičemž rok 312 př. Kr. je v historickém počítání považován za počátek seleukovské éry.

Jméno Seleukos je odvozeno z řečtiny a pochází z kořene selas (σέλας), který znamená „světlo“, „záře“ nebo „plamen“. Toto jméno naznačuje jas či osvětlení, což se hodí pro tak významnou postavu, jakou byl Seleukos I. Nikátor, zakladatel Seleukovské říše a ten, kdo je předobrazem otce,

jenž byl v nebi nositelem světla.

„Aby si zajistila světské zisky a pocty, byla církev vedena k tomu, aby hledala přízeň a podporu velkých mužů této země; a když takto zavrhl Krista, byla přivedena k tomu, aby projevila věrnost zástupci satana — římskému biskupovi.“ Velký spor, 50.

Antiochos Magnus představuje zástupce papežské moci, stejně jako papež představuje zástupce satana. Symbolika Antiocha připouští různé zástupné moci, právě tak jako bylo mnoho papežů. Reagan byl zástupcem roku 1989, Ukrajina se stala zástupcem Spojených států v roce 2014 a Trump je zástupcem v bitvě u Pania. Reagan byl první, Trump je poslední a Zelenskyj je vzpoura uprostřed.